

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1998/2024
29.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ ДОО Ново Милошево, кога заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 32/24 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 32/24 од 29.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 32/24 од 29.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 55/23 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком 2. подтачка д) и тачки 3. Уговора о вансудском поравнању од 26.12.2006. године под пословним бројем 01-1919 закључен између ББ, бившег из ... и АД „Ђуро Стругар“ из Куле, правног претходника туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 129.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужилца је ослобођена од обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 32/24 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и делимично одбијена и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 55/23 од 05.12.2023. године преиначена, тако што је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка преко износа од 48.600,00 динара до досуђеног износа од 129.600,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате одбијен, док је у преосталом побијаном преиначеном делу оспорена одлука потврђена. Ставом другим

изреке, обавезана је тужиља да туженом исплати на име трошкова другостепеног поступка износ од 26.740,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Пуномоћник туженог је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужених на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужених није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да тужени ревизијом побијају одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

Врховни суд није признао туженом трошкове ревизијског поступка јер састав одговора на ревизију није обавезан.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић